

Służbę liturgiczną przy ołtarzu w kościele parafialnym i kaplicy pełni kilkudziesięciu chłopców w różnym wieku, najmłodszy chodzą do drugiej klasy szkoły podstawowej, najstarsi do szkoły średniej. Spotkania formacyjne ministrantów odbywają się w kościele lub w sali przy plebani. Po spotkaniu formacyjnym ministranci wraz z opiekującym się nimi księdzem oddają się sportowym zajęciom – najczęściej grają w piłkę nożną. Często też spotkania kończą się pieczeniem kiełbasek przy ognisku.

A oto kilka słów o ministrantach. Kim są i jakie jest ich zadanie?

Ministrant jest pomocnikiem przy sprawowaniu Mszy św. i podczas innych nabożeństw liturgicznych. Już w starotestamentalnym narodzie izraelskim było jedno pokolenie wybrane do służby w świątyni - pokolenie Lewiego. Ministrantami, czyli tymi którzy służą, można nazwać również Apostołów. Oni to uczestniczyli i służyli do pierwszej Mszy Świętej podczas Ostatniej Wieczerzy. Natomiast w powstającym Kościele apostołowie potrzebowali kogoś do posługiwania wiernych. Wybrali więc siedmiu pomocników i nazwali ich diakonami, to znaczy sługami. Gdy wspólnoty chrześcijańskie stawały się coraz większe, wszystko, co było do wykonania, dzielono w formie różnych zadań pomiędzy członków danej wspólnoty.

Samo słowo ministrant pochodzi od łacińskiego - „ministrare”, co oznacza „służyć”. Posługa ministranta związana jest nierozłącznie z miejscem jej sprawowania, a więc z kościołem. To tu ministranci są najbardziej widoczni - są ubrani w komże, kolorowe stroje albo białe alby przepasane cingulum. Asystując kapłanowi, uświetniają liturgię. W Polsce ministranci pozdrawiają się słowami "Króluj nam Chryste - zawsze i wszędzie."

Miejscem, gdzie ministranci przygotowują się do swojej posługi jest zakrystia. To tutaj każdy z nich ubiera się w strój ministranta. Tutaj także odmawia modlitwę przygotowując się do liturgii: Oto za chwilę przystąpię do ołtarza Bożego, do Boga, który rozwesela młodzież moją. Do świętej przystępuję służby. Chcę ją dobrze pełnić. Proszę Cię Panie Jezu o łaskę skupienia, by myśli moje były przy Tobie, by oczy moje były zwrócone na ołtarz a serce moje oddane tylko Tobie.

W czasie swojej służby ministrant jest tym, który niesie znaki. Znakami tymi są przedmioty niezbędne w liturgii, które mają ludziom coś przekazać i wskazywać na inną, niebiańską rzeczywistość. Znakiem jest również sama postawa ministranta, na którego patrzą ludzie przebywający w kościele. Z jego postawy powinni brać przykład koledzy, bo ministrant to również ten, który pokazuje przez swoje słuźenie, że uczestniczyć w liturgii nie znaczy, jak w kinie albo przed telewizorem, słuchać i oglądać, lecz współdziałać i współtworzyć ją, czynnie się angażując. Taka postawa ministranta wskazuje na poprawne i właściwe uczestnictwo w liturgii wszystkich biorących w niej udział. Ministrant ma więc obowiązek świadczyć postawą!

W służbie ministranta chłopcy uczą się umiłowania i zrozumienia liturgii Kościoła. Znajdują przyjaciół, z którymi mogą razem się modlić, ale również razem się bawić lub spędzać wakacje.

Wiedzą, że zawsze czeka na nich ktoś, kto idzie tą samą drogą i w tym samym kierunku. Pomagają sobie w różnych życiowych sytuacjach. Nie ma tam lepszych i gorszych (co najwyżej bardziej lub mniej gorliwi czy odpowiedzialni). Nie ma też bariery wiekowej. Ministrantem może być zarówno chłopiec z trzeciej klasy szkoły podstawowej, jak i dorosły mężczyzna.